

KIRILAN KALPLER

NEREYE GİDER?

Yazan ve Resimleyen:
Gülşen Arslan Akca

Neşe, dünyayı soru sorarak anlamaya çalışan bir çocuktur.

Aklına bir şey takıldı mı, cevabı bulana kadar düşünmeye devam ederdi.

Öyle sorular sorardı ki, bazen büyükler bile cevap vermeden önce durup düşünmek zorunda kalırdı.

Yıldızlar gündüzleri uyudukları için mi görünmez?

Turuncu saçlı insanlar çok fazla havuç yediği için mi saçları turuncu?

Yemeğimizi yemediğimiz zaman, yemekler arkamızdan ağlar mı?

Derken bir gün, aklına diğerlerinden çok daha önemli bir soru takıldı. Bu, şimdiye kadar sorduğu en zor soruydu!

Neşe o sabah keyifle kahvaltısını yaptı. Annesi sofrayı toplamak için ablasından yardım isteyince, o da hevesle masaya göz gezdirdi: Tabaklar, bardaklar, peçeteler...

Heyecanla sordu:

– Anneciğim, ben de yardım edebilir miyim?
Annesi gülümsedi:

– Tabii! Peçeteliği mutfağa götürmek ister misin?

Neşe buna burun kıvırdı; o artık küçük değildi ki! Gözüne cam şekerliği kestirdi. “Bunu taşıyabilirim.” diyerek şekerliği kaptığı gibi mutfağa yöneldi. Fakat kapağı tam kapanmamıştı. Bir anda...

Paaaaaat!

Şekerlik tuzla buz olmuştu. Neşe donup kaldı. Kalbi küt küt atıyordu. Üzüntü, şaşkınlık ve hayal kırıklığı birbirine karışmıştı.

– Sadece yardım etmek istemiştim, diye mırıldandı.

Sesi duyan annesi ve ablası koşup geldiğinde, Neşe utançla başını eğdi. Kendini çok başarısız hissediyordu.

Annesi, ortalık temizlenene kadar beklemesi için onu odaya götürdü. Az sonra ablası geldi.

– Gördün mü yaptığını! Annemin işi daha da uzadı.
Bu sözler Neşe'nin kalbine battı.
Kapı aralığından, yerdeki parçaları toplayan an-
nesine seslendi:

- Anne, camları yapıştırırsak düzelir mi?

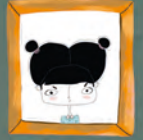
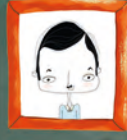
Annesi yumuşak bir sesle cevap verdi:

–Bazı şeyler onarılsa bile eskisi gibi olmaz. Ama
hisler öyle değil; onlar konuştuğça iyileşir.
Neşe dalıp gitti. Yoksa kalbi de o cam gibi kırılmış

mıydı? İyice sessizleşti. İçindeki sıkıntı şekerlikle ilgili değildi sanki; canını yakan başka bir şeydi. “Belki oyun oynarsam geçer,” diye geçirdi içinden. Oyun oynamak her şeyi düzeltirdi ne de olsa. Ab-lasının yanına gitti.

– Abla, benimle oyun oynar mısın?

Ablası başını kitabından kaldırmadan cevap verdi:

– Kitap okuyorum Neşe. Git, kendin oyna!

Neşe çok yalnız hissetti. Çünkü istediğı şey oyun değildi aslında. Birlikte olmaktı. Sessizce odadan çıktı, parmak uçlarında mutfağı gitti. Annesi cam parçalarını çöpe atıyordu. Camlar birbirine değdikçe farklı sesler çıkarıyordu.

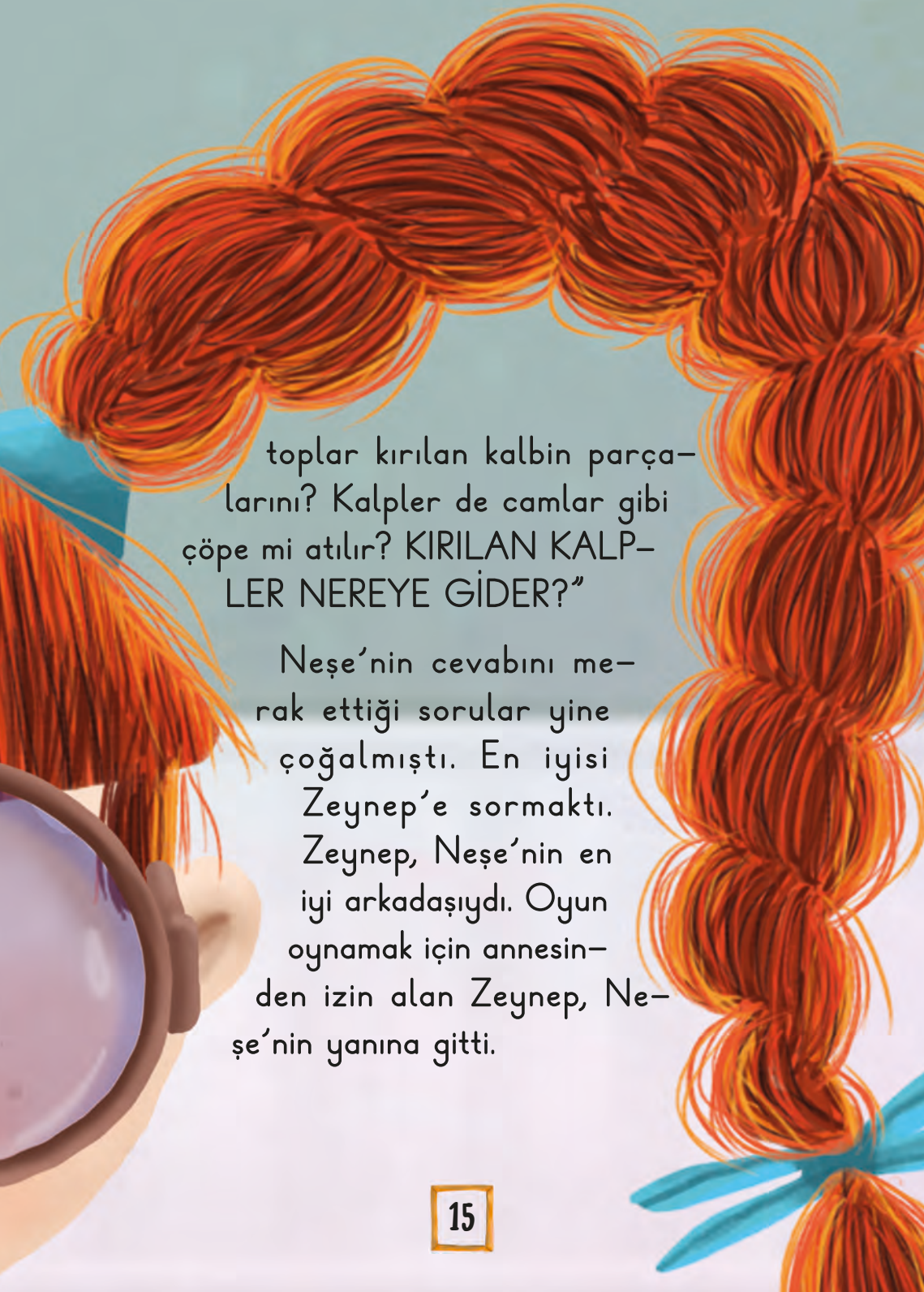
Tık... Çıt... Pıt...

Demek camlar kırılınca böyle ses çıkarıyor, diye düşündü.

“Peki ya kalp nasıl ses çıkarır? Kalbi kırılan biri, içinden bir şey düşmüş gibi mi hisseder? Kim

toplar kırılan kalbin parçalarını? Kalpler de camlar gibi çöpe mi atılır? KIRILAN KALPLER NEREYE GİDER?”

Neşe’nin cevabını merak ettiği sorular yine çoğalmıştı. En iyisi Zeynep’e sormaktı. Zeynep, Neşe’nin en iyi arkadaşıydı. Oyun oynamak için annesinden izin alan Zeynep, Neşe’nin yanına gitti.

ANONYMUS SCHÜLERINNE
BÜROTIME!
Bessere Zeiten, Kinder der heutigen
an einem besseren apartment
große schillernde Engländer sowie
etwas besserer Engländer. Das
kann die ein beständiges Pöbel
kann in jeder Engländer
kann in jeder Engländer
kann in jeder Engländer

Neşe, arkadaşını gördüğüne çok sevindi. Üzün-
tüsünü neredeyse tamamen unuttuğunu hissetti bir
an için:

– Zeynep, kırılan kalpler nereye gider?

Bu ani soru karşısında Zeynep bir an durak-
sadı. Sonrasında çok emin bir sesle cevap verdi:

–Tabii ki Kırık Kalpler Ülkesi’ne...

Şaşkınlıkla arkadaşına bakan Neşe, sormaya
devam etti:

– Peki herkes oraya gidebilir mi?

– Akıllım! Sadece kalbi
kırılanlar Kırık Kalpler
Ülkesi’ne gider.

